

Pokud chcete změnit svět...
podívejte se po někom,
kdo vám pomůže pádlovat.

Během výcviku v jednotkách SEAL jsem se záhy naučil, jaká je hodnota týmové práce. Musíte se spolehnout na někoho jiného, kdo vám pomůže překonat obtížné úkoly. Pro nás, kteří jsme zatím byli „pulci“ a doufali jsme, že se brzy změňme v „žabáky z námořnictva“, byl připraven třímetrový nafukovací člun, na němž jsme měli tuto klíčovou lekci pochopit.

Ať jsme se během první fáze výcviku vydali kamkoliv, museli jsme tento člun nosit s sebou. Zvedli jsme ho nad hlavy a běželi z baráků přes silnici do jídelny. Když jsme pobíhali nahoru a dolů po písečných dunách v Coronadu, nesli jsme ho zavěšený na popruhu. Neustále jsme v něm pádlovali podél pobřeží od severu k jihu a překonávali jsme divoký příboj: sedm mužů, kteří museli spolupracovat, aby dopravili nafukovací člun na místo určení.

Při cestách na člunu jsme se ale naučili ještě něco jiného. Občas byl někdo z posádky nemocný nebo zraněný a nemohl se zapojit do práce na sto procent. Sám jsem byl často vyčerpaný po náročném výcviku, nebo jsem zápolil s nachlazením či chřipkou. V takovém případě to za mě vzali kamarádi. Pádlovali silněji, kopali hlouběji. Dávali mi své příděly jídla, abych se rychleji zotavil. A když se pak později při výcviku karta obrátila, byla řada na mně, abych jim to vrátil. Ten malý nafukovací člun nás naučil, že nikdo nezvládne výcvik bez pomoci ostatních. Žádný příslušník jednotek SEAL nedokáže přežít v boji sám, a stejně tak potřebujete i ve svém každodenním životě někoho, kdo vám pomůže překonat složité časy.

O dvacet pět let později jsem pak velel všem jednotkám SEAL na západním pobřeží Spojených států. Tehdy jsem si uvědomil víc než kdy jindy, jak je pomoc ostatních skutečně nepostradatelná.

Byl jsem tehdy komodorem První skupiny pro zvláštní námořní bojovou činnost v Coronadu. Jako námořní kapitán jsem strávil několik desítek let tím, že jsem po celém světě velel jednotkám SEAL. Čekal mě obyčejný rutinní seskok padákem – a všechno se opravdu hodně pokazilo.

Byli jsme na palubě letadla Hercules C-130, které stoupalo do výšky asi 3 500 metrů, a připravovali se na seskok. Když jsme se podívali z letadla ven, všude kolem byl nádherný, pro Kalifornii typický den. Na obloze nebyl jediný mráček. Tichý oceán byl klidný a z výšky bylo dobře vidět jen pár kilometrů vzdálenou hranici s Mexikem.

Velitel seskoku zakřičel: „Připravte se!“ Stál jsem nyní na okraji rampy a přímo pod sebou jsem viděl zemský povrch. Velitel seskoku se mi podíval do očí, zakřenil se a zakřičel: „Jedem, jedem, jedem!“ Vyskočil jsem z letadla, co nejvíce roztáhl ruce a nohy mírně složil za záda. Poryv od vrtulí stroje mě na chvíli rozhodil, ale mé ruce brzy zachytily vzduch a já se zase srovnal.